

Fragmenten uit de brief van Inge Delva (08/09/2014)

We waren door het holle heen dat u er was, mijnheer de donor. Een match van maar liefst 98%. Zo uitzonderlijk, dat u het wachten meer dan waard was. De match met de tweede donor op de lijst was slechts een goede 80%, de kans dat ze het beenmerg van die man of vrouw zou afstoten, veel groter dan dat bij u het geval was. Ze hebben u gecontacteerd, en gezegd dat het nu eindelijk zo ver was: u zou beenmerg doneren aan een anonieme patiënt ergens in de wereld. U wist dat het een meisje van intussen 8 jaar was. Een meisje wier leven afhing van uw stamcellen.

Maar u besloot om de transplantatie uit te stellen, mijnheer de donor. U bent blijkbaar een belangrijk zakenman in Zwitserland, en daarbij hoort een druk gevulde agenda. Geen tijd voor een kleine ingreep die een mensenleven kon redden.

Hebt u beseft waar u aan begon, toen u zich aanmeldde en dacht dat u een goede daad verrichtte? Beseft u hoe het leven van een klein meisje vandaag op het spel staat, omdat u de daad niet bij het woord kunt voegen? Beseft u welke lijdensweg dit kind en iedereen om haar heen aflegt, en hoe het ongemak dat u mogelijk had ervaren bij de ingreep daarbij compleet in het niets verdwijnt?

U zal mijn brief nooit lezen, mijnheer de donor. Misschien drinkt u vanavond opgelucht een glas wijn. Blij dat deze donorhistoire voorgoed tot uw verleden behoort. Stamceldonor? Neen, danku, niets voor u.